

Horváth Zoltán úrnak,
A HVG főszerkesztő-helyettesének

Tisztelt Uram!

Engedje meg, hogy néhány megjegyzést fűzzek minapi, Juszt Lászlóval folytatott tv-beszélgetéséhez.

Az interjút nagy érdeklődéssel néztem, hiszen az Ön (és Lindner András) által készített portrék remekbe szabott mesterművek, azonkívül Ön meghatározó munkatársa egy olyan lapnak, amely szerintem az atombomba és a Nyugat mellett (esetleg az utóbbit meg is előzve) a hazai zsidó értelmiség legnagyobb szellemi teljesítménye.

Bizonyos szempontból a HVG-t én még az Economistnál is jobb lapnak tartom, de itt bajban vagyok; mert nem tudom, mennyiben választható szét professzionalizmus és erkölcs; mondhatom-e azt, hogy a HVG professzionálisan igen magas szintű lap, ha ugyanakkor baj van a korrektséggel. (Talán igen, pl. annak mintájára, hogy lehet egy Andi Vajna film professzionálisan remekül megcsinálva, miközben a kultúrmoslák kategóriájába tartozik. – Az analógia annyiban téves, hogy én éppenséggel a Szellem rovatot tartom a HVG fő értékének.)

Amikor Ön többször is utalt rá, hogy „nyitott”, ezt legfeljebb úgy lehet értelmezni, hogy az ostoba Juszt Lászlóval szemben Ön kíváncsi lenne arra, hogy Orbán Viktor hogyan gondolkozik különféle dolgokról.* Ez a nyitottság ugyanis ott végződik, hogy Orbán Viktorról és társairól meg lehetett jelentetni egy gengszterekre emlékeztető címlapot, de Gyurcsány Ferencről nem. (Nem cserélték össze véletlenül a szereplőket?) Vagy a pénzügyminiszternek, akinek a korábbi cége bizonyítottan és bevallottan áfát csalt és „szinesfémkereskedelemmel” foglalkozott (azaz őmiattuk nem lehet kitenni bronzszobrokat köztérre), nem járna ki egy kis gengszterezés? (De ha semmit sem tudnánk múltjáról, már csupán a stílusával, viselkedésével rászolgálna.)

Ön hatásvadászóan leszögezte, hogy ha egy munkatársa valamely bankról azért nem írná meg az igazságot, mert a bank annak elhallgatása fejében anyagi előnyökhöz juttatná a lapot, az a munkatárs másnap repülne.** És leleplezte egy volt Fidesz-vezető, ma „hegyvidéki” polgármester korábbi ajánlatát, miszerint némi lojalitásért a HVG anyagi támogatáshoz juthatott volna.

Nem lehetséges, hogy a kormányfő úgy kerüli el a legengszterezést, és szolgálja meg lapjuk lojalitását, hogy időről-időre – lehetőleg külföldön járva – jól leantiszemitázza a hazai ellenzéket? Vagy beveszi kormányába a volt SzDSz-es államelnök lányát, majd külügyminisztert csinál belőle? (A sort kár lenne folytatni, mert közhely, hogy szocialista pártelnökként az SzDSz politikáját próbálta képviselni és megvalósítani.) Hogyhogy emiatt nem repül senki – akarom mondani a főszerkesztő – Önöknél? (A látszathitelesség kedvéért persze azért bírálják a kormányt meg a kormánypártot is, de e bírálat úgy aránylik az ellenzék bírálatához, mint Orbán Viktor „gengsztersége” a Gyurcsány Ferencéhez.)

* Mennyire jellemző ez is közéletünkre: a köztév é egyik riportere megengedheti magának, hogy ismételten megpróbálja interjúalanya szájába adni, hogy ugyan már, mit veszíthet azzal, ha az ellenzék vezére nem nyilatkozik lapjának; ugyan már, ne is legyünk kíváncsiak rá. (Ugyanakkor Rudi Zoltán leparancsolja a képernyőről a Híradó műsorvezetőjét, mivelhogy az aggódik hazája jelenlegi helyzete miatt.)

** Hadd kérdezzem meg: nincs olyan munkatárs a HVG-nél, aki nagyvállalattól kap apanázst?

Szóval, kedves Horváth úr, tegyünk egy distinkciót. Ha Ön a saját hallgatóságnak játszott, akkor remekül csinálta. (A mikrofonállvány majd el olvadt a gyönyörűségtől.) Meg lehetnek Önnel elégedve, mint mindig. De ha országos hitelességre vagy elismertségre pályázik, akkor attól még igen messze áll. Mint ahogy lapja a korrektségtől és az erkölcsös újságírástól.

Bp, 2008. márc. 4.

Szivélyes üdvözlettel:

Kiss Károly

Nem lenne ellenemre, ha levelemet szószerint közölni óhajtanák.